

KÕIK WINN-DIXIE PÄRAST

Kate DiCamillo raamatud

Lugu hiirest nimega Despereaux

Kõik Winn-Dixie pärast

KÕIK
WINN-DIXIE
PÄRAST

KATE DICAMILLO
Tõlkinud Leelo Märjamaa

draakon & kuu

Winn-Dixie is a Federally Registered trademark and service mark owned by The Winn-Dixie Stores, Inc. This work has not been prepared, manufactured, approved or licenced by the The Winn-Dixie Stores, Inc. Neither the author of this work nor its publishers are in any way affiliated with Winn-Dixie Stores, Inc.

BECAUSE OF WINN-DIXIE by Kate DiCamillo
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Text © 2000 Kate DiCamillo

Cover illustration © 2000 Chris Sheban

Tõlge © 2008 Leelo Märjamaa, Draakon & Kuu

Kõik õigused kaitstud. Seda raamatut ei tohi ilma kirjastaja loata paljundada osaliselt ega tervikuna, samuti ei tohi seda talletada infosüsteemides ega edastada elektroonilisel või mehaanilisel teel, lindistuste või fotokoopiate kujul.

Teksti toimetaja: Rein Põder

Raamatu kujundus: Blue Shoe/Leelo Märjamaa

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Esimene trükk

ISBN 978-9985-9723-8-0

Draakon & Kuu lasteraamatud

Viru 16, pk 1a, 10140 Tallinn

Külastage meid www.draakonkuu.com

tracyle ja beckile,
sest nemad kuulaid esimesena

ESIMENE PEATÜKK

Mu nimi on India Opal Budoni ja möödunud suvel saatis isa, jutlustaja, mind toidupoodi paki makaronide, valge riisi ja kolme tomati järele ja ma tulin sealt tagasi koos koeraga. Lugu oli nii. Astusin just Winn-Dixie toidupoe juurviljaleti juurde kolme tomatit võtma, kui ma oleksin peaaegu poe juhatajaga kokku pörganud. Ta seisis seal — näost punane, kisas ja vehkis kätega.

“Kes selle koera sisse lasi?” karjus ta. “Kes selle soraka koera siia sisse lasi?”

Alguses ma ei näinud koera. Mööda põrandat veeres igasugu juurvilju, tomateid, sibulaid, rohelisti pipraid. Ja mööda poodi tormas ringi terve armee Winn-Dixie poe töötajaid, kes kõik samamoodi nagu juhataja kätega vehkisid.

Ja siis jooksis nurga tagant välja koer. See oli suur koer. Kole koer. Ja paistis, et tal oli väga lõbus.

Keel rippus tal suust välja ja saba liikus ägedasti. Ta libises ja võttis hoo maha ja naeratas mulle. Ma polnud kunagi oma elus veel koera naeratamas näinud, aga just seda ta tegi. Ta ajas oma mokad laiali ja näitas mulle kõiki oma hambaid. Siis vehkis ta nii kõvasti sabaga, et lõi veel hulga apelsine riulilt maha ja need veeresid igale poole laiali, tomatite ja roheliste pipardegaga segamini.

“Võtke see koer kinni!” karjus juhataja.

Koer jooksis otse juhataja juurde, vehkis sabaga ja naeratas. Ta hüppas tagajalgadele. Oli selge, et ta tahtis juhatajat näost näkku näha, et teda tänada selle lõbusa olemise eest juurviljaosakonnas, kuid kuidagimoodi juhtus nii, et ta lükkas juhataja pikali maha. Ja juhatajal oli vist kehv päev olnud, sest korraga hakkas ta kõigi silme all, pikali põrandal maas olles nutma. Koer kummardus murelikult mehe kohale ja lakkus ta nägu.

“Palun,” nuuksatas juhataja, “kutsuge ometi koerapüüdjad.”

“Pidage!” sekkusin ma vahele. “See on minu koer. Ärge kutsuge koerapüüdjaid.”

Kõik Winn-Dixie poe töötajad pöörasid pilgud

minu poole, ja mulle sai paugupealt selgeks, et ma olin millegagi hakkama saanud. Ja vist millegi rumalaga. Aga ma ei saanud sinna midagi parata. Ma ei saanud ju lasta seda koera varjupaika viia.

“Hei, semu,” kutsusin koera.

Koer jättis juhataja näo lakkumise, kikitaskõrva ja vaatas mulle otsa, justkui püüaks meelde tuletada, kus ta mind varem näinud oli.

“Hei, semu,” kutsusin uuesti. Siis aga taipasin, et küllap see koer oli nagu iga teine siin ilmas, kes tahab, et teda nimepidi kutsutakse, ainult et ma ei teadnud, mis ta nimi on, ja nii ütlesin esimese sõna, mis mulle pähe turgatas. “Hei, Winn-Dixie!”

Ja koer tuli sörkides minu juurde, nagu oleks ta seda kogu oma elu teinud.

Juhataja ajas ennast istuli ja puuris mind kurjalt pilguga, nagu kahtlustaks, et ma tema üle nalja viskan.

“See on ta nimi,” selgitasin. “Ausõna.”

“Kas sa ei tea, et toidupoodi ei tohi koeraga tulla?” ütles juhataja.

“Tean küll,” vastasin. “See juhtus kogemata.”

Andke andeks. Enam seda ei juhtu.”

“Lähme, Winn-Dixie,” kutsusin ma koera.

Pöörasin ennast ringi ja kõndisin, koer sabas, juurviljaosakonnast minema, möödudes müsli-riiulitest ja kõigist kassadest ja siis uksest välja.

Kui me olime õnnelikult välja pääsenud, vaatasin koera terasemalt üle — ta ei näinud just kuigi hea välja. Ta oli suur, aga kõhn; ta ribid paistisid. Ja kere oli kaetud laikudega, kus polnud üldse karva. Ta nägi välja rohkem nagu suur ja vana pruunikarva vaip, mis on õue vihma kätte jäetud.

“Küll sa oled kasimata,” ütlesin talle. “Ma võin kihla vedada, et sul polegi peremeest.”

Ta naeratas mulle. Ta tegi jälle sama triki, et ajas oma mokad laiali ja näitas hambaid. Ta naeratus oli nii lai, et pani teda aevastama. Paistis, et ta tahtis öelda: “Ma tean küll, et ma olen kasimata. Eks ole naljakas?”

Raske on mitte armuda esimesest silmapilgust koera, kellel on nii hea huumorimeel.

“Tule,” kutsusin teda. “Lähme, vaatame, mis jutlustajal selle peale öelda on.”

Ja nii hakkasime me kahekesi koos, mina ja Winn-Dixie, kodu poole minema.

TEINE PEATÜKK

Selsamal suvel, kui ma Winn-Dixie leidsin, kolisime me jutlustajaga Floridasse, Naomisse, kus mu isast sai Naomi Avasüli Baptistide Kiriku uus jutlustaja. Mu isa on tubli jutlustaja ja hea inimene, aga vahel on mul raske teda oma isaks pidada, sest ta pühendab nii palju aega jutlustamisele või jutlustamisele mõtlemisele või jutluseks ette valmistamisele. Ja nii ma kutsungi teda oma mõtteis rohkem “jutlustajaks”. Enne minu sündi oli ta Indias misjonäriks ja sealt on pärit ka mu eesnimi. Aga isa kutsus mind mu teise nimega, mis on Opal, sest see oli ta ema nimi. Ta armastas oma ema väga.

Igatahes, kui meie Winn-Dixiega kodu poole kõndisime, siis ma seletasin talle pikalt ja laialt, kuidas ma oma nime olin saanud ja kuidas me just äsja Naomisse olime kolinud. Ma rääkisin talle

jutlustajast ja sellest, et ta oli hea inimene, olene- mata sellest, et ta oli oma jutluste ja palvete ja inimeste kannatustega nii hõivatud, et tal polnud aega toidupoodigi minna.

“Aga tead mis, Winn-Dixie?” ütlesin ma. “Sina oled kannatav koer ja võib-olla võtab ta su kohe oma hoole alla. Võib-olla ta lubab sul minu juurde jääda.”

Winn-Dixie vaatas üles ja vehkis sabaga. Ta lonkas natuke, justnagu oleks tal ühe jalaga mida- gi viga. Ja ma pean tunnistama, et ta haises. Koledasti. Ta oli üks kole koer, aga juba ma armas- tasin teda kogu südamest.

Kui me Sõbraliku Kandi Kämpingusse jõud- sime, õpetasin Winn-Dixiet, et ta ennast korra- likult üleval peaks ja vaikselt oleks, sest selles kämpingus elasid ainult täiskasvanud inimesed ja ainus põhjus, miks minul seal elada lubati, oli see, et jutlustaja oli jutlustaja ja mina olin tema sõna- kuulelik, tasane tütar. Sõbraliku Kandi Kämpingu juhataja sõnu kasutades olin ma “erandiks”. Ma ütlesin Winn-Dixiele, et ka temal tuleb nagu erandil käituda; eelkõige hoiatasin ma teda tüli

kiskumise eest härra Alfredi kasside ja proua Detwelleri väikese jorkeri, Samueliga. Winn-Dixie vaatas mulle suurte silmadega otsa, kui ma talle seda seletasin, ja ma võin kihla vedada, et ta sai kõigest aru.

“Istu!” ütlesin, kui me olime meie treilerimaja juurde jõudnud. Ta istus otsekohe maha. Tal olid head kombed. “Ole paigal!” ütlesin. “Ma tulen kohe tagasi.”

Jutlustaja istus elutoas ja töötas kitsukese lahtikäiva laua taga. Ta ümber olid laiaili paberilehed ja ta sügas parasjagu oma nina, mis tähendas, et ta mõtles. Pingsalt.

“Isa?” ütlesin ma.

“Hmh?” tuli vastuseks.

“Isa, kas sa mäletad, et sa oled alati rääkinud, et neid, kellele on elus vähem õnne antud, tuleb aidata?”

“Mhm,” ütles ta. Ta sügas oma nina ja uuris pabereid.

“Nüüd on nii, et ma leidsin toidupoes kellegi, kel pole õnne antud,” ütlesin.

“Kas tõesti?” ütles ta.

“Just nii,” ütlesin. Ma puurisin teda pilguga. Vahel meenutas ta mulle kilpkonna, kes peidab ennast kilbi alla, mõtleb seal oma asju ega pista peadki välja, et vaadata, mis maailmas sünnib. “Isa, ma mõtlesin ühte asja. Kas see, kellele on elus vähem õnne antud, ei võiks mõnda aega meie juures elada?”

Lõpuks ometi tõstis jutlustaja pilgu. “Opal,” ütles ta, “millest sa ometi räägid?”

“Ma leidsin koera,” vastasin. “Ja ma tahan ta endale jätta.”

“Mitte mingit koera,” ütles jutlustaja. “Me oleme sellest varem rääkinud. Sul ei ole koera vaja.”

“Ma tean,” ütlesin. “Ma tean, et mul ei ole koera vaja. Aga sellel koeral on mind vaja. Vaata,” ütlesin ma. Ma läksin treileri uksele ja hüüdsin: “Winn-Dixie!”

Winn-Dixie kõrvad läksid kikki, ta näole ilmus naeratus ja ta aevastas, lonkas trepist üles, treileri uksest sisse ning läks ja pani oma pea jutlustajale sülle, otse paberivirna peale.

Jutlustaja uuris koera. Ta uuris koera ribisid

ja katkutud karva ja laiike, kus karvu polnudki. Jutlustaja krimpsutas nina. Nagu ma juba ütlesin, haises see koer päris hullusti.

Winn-Dixie vaatas jutlustajale otsa. Ta ajas mokad laiali ja paljastas kõik oma kõverad kollased hambad, ise sabaga nii kõvasti vehkides, et lükkas jutlustaja paberid laua pealt maha. Siis ta aevastas, ja veel pabereid lendas põrandale.

“Mis selle koera nimi oli?” küsis jutlustaja.

“Winn-Dixie,” sosistasin. Ma kartsin valjemat häält teha. Ma nägin, et Winn-Dixie hakkas jutlustajale mõju avaldama. Ta sundis jutlustajat kilbi alt välja piiluma.

“Kui ma kunagi üldse kodutut koera olen näinud,” ütles jutlustaja, “siis siin see on.” Ta pani pliiatsi lauale ja kratsis Winn-Dixiet kõrvade tagant. “Ja õnne on sulle kohe kindlasti vähem antud. Kas sa otsid omale kodu?” küsis jutlustaja vaikselt.

Winn-Dixie vehkis sabaga.

“Mul on tunne,” ütles jutlustaja, “et sa leidsid selle.”